

မောင်စောကြည်ဖြူ နှင့် မမြင့်စန်းစို

မိုး : မိုး : ဝေ : ဝေ

အကြည်ဝေ

အကြည်ဝေ

မောင်စောကြည်ဖြူ နှင့် မမြင့်စန်းစို

(၁)

ဤ သို့ သာပေါ့ မြင့်စန်းရီ... လောက မှာ လူတိုင်းမဖြေနိုင်တဲ့ မေးခွန်းက အနာဂတ် ဆိုတာပေါ့။

လွယ်ကူလှစွာ ပါပဲ။ မနေ့က တိုင်းကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပေမဲ့ မနက်ဖြန်တိုင်းကိုတော့ ဖြတ်သန်းဖို့ ရှာဖွေခက်ခဲနေကြ ဆဲပါ။

မနက်ဖြန်ဆိုတာတောင် ခက်ခဲနေမှတော့ အနာဂတ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအဖြေရှာမှာ လဲ။

ဟော..ကြည့်စမ်း နေဝန်းကြီးထွက်လာတာ ဒီနေ့ အတွက်ပါ မြင့်စန်းရီ။ မနက်ဖြန်အတွက် သူကြိုတွက်ခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။ သဘာသတရားမှာ ရီဟာဇယ်မရှိဘူး မြင့်စန်းရီ။ ထိုနည်းတူစွာ ပဲ လူ့ ဘဝမှာ ရီဟာဇယ်ဆိုတာဘယ်တော့မှမရှိဘူး။ မှား ပြီဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကြီး ပြီးဆုံးသွားတတ်တာချည်းပါပဲလား။

အမှားဆိုတာမျိုးကလည်း လမ်းသွားရင်းလည်းမှားတတ်တာပဲ။ ထိုင်နေရင်းလည်းမှားတတ်တာပဲ မြင့်စန်းရီ။ ကျွန်တော် တို့ လိုပုထုဇဉ်တွေ က အမှားနဲ့ဘယ်ကင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ လူဆိုတာအမှားများစွာ နဲ့ နေထိုင်ဝံ့သူလေ။

လက်ညှိုးညွှန်ထောက်ပြနေရုံနဲ့ အမှားတွေ ကင်းပါ့မလား။ မေတ္တာတရား၊ အချစ်၊ သံသယကင်းသော အကြည့်များ နဲ့ ခြယ်မှုန်းမှ လူ့ ဘဝကြီးဟာ သာယာလာမှာ ပါ။ သာယာလာနိုင်မှာ ပါ မြင့်စန်းရီ။ ဒါကိုယုံလိုက်စမ်းပါ။

ကမ္ဘာမှာ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုပေါ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

'လူတွေ ဘာနဲ့ နေ'တဲ့။

ရှင်းရှင်းလေးပါပဲ မြင့်စန်းရီ။

'မေတ္တာတရားနဲ့ နေထိုင်ကြပါသတဲ့'

တစ်ဦးကိုတစ်သီးမေတ္တာရှိမှ လူတွေ သံသယကင်းကြမှာ ပါ။ကဲဒါဆို ကျွန်တော့်မှာ အချစ်ရှိတယ်။မြင့်စန်းရီမှာ ကျွန်တော့်ကိုတုန့် ပြန်ဖို့ မေတ္တာရှိတယ်။ဒီနှစ် ခုပေါင်းစပ်လို့ မရဘူးလား မြင့်စန်းရီ။

အချစ် + မေတ္တာ ညီမျှခြင်းကဘာဖြစ်နိုင်မလဲဟင်။

ထိုနည်းတူဟောစာစောကြည်ဖြူ+မြင့်စန်းရီ ညီမျှခြင်းက ဘာ ဖြစ်နိုင်မှာ လဲ။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများ စွာ ကိုလည်းမေးကြည့်ပါရဲ့။တစ်ချို့ကဒီအဖြေကို ဒီလိုဖြေကြတယ်။

"သံယောဇဉ်"တဲ့။

တစ်ချို့ကချစ်ခြင်းမေတ္တာတဲ့။တစ်ချို့ကလည်းသာယာစိုပြည်ခြင်းတဲ့။

ဘယ်အရာက များ တိကျပါသလဲ။ ဘယ်အရာက အဖြေမှန်လဲ။ ကျွန်တော် အတွက်တော့ ပြည့်စုံတဲ့အဖြေ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဒီမေးခွန်းနဲ့ ပျော်မွေ့ခဲ့သူပါ။ ဟောအခုတော့ ဒီမေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို အတိအကျရပြီ။ ဒီထက်ပို ပြည့်စုံတဲ့အဖြေမျိုး ဘယ်သူကမှ စဉ်းစားမိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ လေးနက်စွာ ဖတ်ကြည့်ပါ။
x xx x x

စောကြည်ဖြူ+မြင့်စန်းရီ=ကလေး : ကျွန်တော်ရဲ့ ကလေးရမှကို ဖြစ်တော့မယ် မြင့်စန်းရီ။ ကလေးရမှကို ဖြစ်တော့မှာ။

မြင့်စန်းရီပတ်သက်လာရင်ကျွန်တော်

တစ်ဖက်သတ်ကောက်ချက်ဆွဲတတ်သူတဲ့။ဟုတ်ပါမလား မြင့်စန်းရီ။အကယ်၍ တစ်ဖက်သတ် ကောက်ချက်ဆွဲတတ်သူမှန်ခဲ့ရင်တောင် မြင့်စန်းရီဘက်ကို တစ်ဖက်သတ်ကြီးလိုက်နေတတ်သူသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ထင်တယ်။

အမှန်တော့ကျွန်တောဟာ မြင့်စန်းရီမှပြောရင် သေဆိုအခွင့်လိုက်ရှင်ဆိုရင် ဒေါက်ကနဲကောင်ပါ။

တကယ်ပြောတာပါမြင့်စန်းရီ။ကျွန်တော်ရဲ့ အသက်ရှင်ရပ်တည်မှု ဟာ မြင့်စန်းရီကြောင့် ပါ။ကျွန်တော့်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ဟာလည်း မြင့်စန်းရီနဲ့သာယာစိုပြည်စွာ ပေါင်းဖက်ပြီးကလေးသုံးယောက် ယူဖို့ ပါပဲ။ကဲဘယ်သူကများ ဒီအကြံအစဉ်ကို ဖျက်နိုင်ကြမှာ လဲ။ဒီလောက်လက်တွေ့ ဆန်ပြီး ရဲတင်းတဲ့အတွေ့ :မျိုးရော ဘယ်သူတွေ :မိကြမှာ လဲ။

ဒါပေမယ့် မြင့်စန်းရီ လူတွေ ရဲ့ သံသယ ဖြစ်မှု တွေ နဲ့ သာ ရင်းနှီးနေရတဲ့ ကျွန်တော် အတွက်တော့ ကလေးသုံးယောက် ဆိုတာ အဝေကြီးပါ။ ပေါင်းဖို့ မပြောနဲ့ ဖက်ဖို့ တောင်အဆင်မပြေခဲ့ဘူး။

မှတ်မိသေးလား မြင့်စန်းရီ။မြင့်စန်းရီနဲ့ ကျွန်တော် နှစ် ယောက် တည်း ကန်စောင်းမှာ ရှေ့ ရေး တွေ တိုင်ပင်စဉ်ကပေါ့။

နှစ် ယောက် သားကြည်နူးရင်း ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် မြင့်စန်းရီရဲ့ ပခုံးဖက်မိစဉ်....

"အို...ဒေဝစွရာxxxဒေဝစွရာ လှကညာတို့ ပေါင်းကာစုဝေးxxx ပေါင်းကာဝေးလို့ လှရေး ချယ်ကာxxxဆင်းဟန်မူ"

ကျွန်တော် နှုတ်က အသံကျယ်ကျယ် ထွက်သွားတဲ့သီချင်းသံကြောင့် မြင့်စန်းရီလန့် ပြီး...

"ဟင်... ဘာ ဖြစ်လို့ သီချင်းအကျယ်ကြီးဆိုတာ လဲ၊ ဘာ ဖြစ်လို့ လဲ"

မြင့်စန်းရီအမေးကြောင့် ကျွန်တော် လည်းအောက်သက်သက်နဲ့ ပေါင်ကြားလက်ဖွဲ့၊ သွားကိုအသားကုန်ဖြုတ်ပြီး...

"အဟီး...ပျော်လွန်းလို့ မြင့်စန်းရီ၊ပျော်သွားလို့ "

အမှန်တော့မဟုတ်ပါဘူး မြင့်စန်းရီ။မိုးလင်းပေါက် ကာရာအိုကေဆိုင်တွေ အသွားများ ပြီး ကောင်မလေးဖတ်မိတာနဲ့ အလိုလို သီချင်းကထွက်မိနေတာပါ။ဆိုချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး။အကျင့်ပါနေတာပါ။အဲလိုသာမှာ :ယွန်းမှု တွေ နဲ့ သာ ရင်းနှီးနေတဲ့ ကျွန်တော်

အတွက် မြင့်စန်းရီစေ့စပ်ပွဲပျက်ခဲ့တာ အထူးအဆန်းမဟုတ်တော့ပါဘူး။

မြင့်စန်းရီရဲ့ မိဘများ သဘောတူပြီး မြင့်စန်းရီနဲ့ ကျွန်တော် ကို စေ့စပ်ပွဲကျင်းပပေးခဲ့တာလေ။ ဘယ်လောက်ကြာလို့လဲ မြင့်စန်းရီ။
ကျွန်တောအခန်းထဲရောက်တာနဲ့ အဲဒီ ပွဲလေးပျက်ခဲ့တာပေါ့။ အားလုံးကျွန်တော့်ကြောင့် လို ပြောကြရဲ့။ အမှန်တော့....

အ ဖြစ်ကဒီလို ပါ မြင့်စန်းရီ။

မိုးသည်အဆက်မပြတ်ရွာသွန်းနေခဲ့ပြီး ထိုနေ့ ကမှ နေကလှလှပပသာနေသည်။
ထိုနေ့သာသော နေ့ သည် ကျွန်တော် နှင့် မြင့်စန်းရီ စေ့စပ်ပွဲကျင်းပသော နေ့ ပင် ဖြစ်သည်။

တောင်ရှည်ဟုခေါ်သော အိပ်ရာခင်းပုံဏ္ဍာန် ရွှေရောင် ဟာကြီးဖုံးလိုက်သည်နှင့်
အလှူခံတွင် ပါလေရုံသော ရုပ်ကြီးကို ဒုတ်စွပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားရတော့သည်။

လူကအစတည်းကပိန်ချောင်ချောင်နမ့် ထိုအရာကြီးမှာ ပတ်၍ မဆုံးနိုင်ပင်
ဖြစ်တော့သည်။

"တော် ...တော် ကြပါတော့ကွာ၊ ဒီလောက်ပတ်ရတော် ရော့ပေါ့"

ကျွန်တော့်စကားကို မျိုးထွန်းဝင်းက မျက်မှောင့်ကွဲပြီး..

"အေး...သူများ ဆိုရင်တော့ တစ်ပတ်သာသာပတ်ရတာ၊ မင်းကျမှ
ဘုရားရှင်တောမထွက်ခင် တွေ့ ခဲ့တဲ့သူနာကျနေတာပဲ တကတည်း ပိန်ချောင်နေလိုက်တာ၊ ဒါနဲ့
မှန်းစမ်းပါဦး ခြေသလုံးက"

အရေး ထဲငတိက တောင်ရှည်အောက်ခြေသလုံးကို ဝင်စမ်းနေသေးတယ်။

"ဟ...ဘာကြီးလဲဟ၊ ဒါကြီးကထည်ထည်ကြီး"

မျိုးဝင်းထွန်းက သူ့ ဘာသာသူဝင်စမ်းပြီးအံ့အားသင့်နေသည်။

"ဟာ...လှုပ်...လှုပ်နေတယ်၊ အဲဒါကအစေ့ကြီး၊ နည်းတာကြီးမဟုတ်ဘူး၊

ဟေ့ကောင်ငါစမ်းတာဘာကြီးလဲ"

"အာ...ဒူးခေါင်းကြီးပါ မင်းကလဲ"

"အဲ...ဒါဆို အစေ့ကြီးကကောဘာကြီးလဲ၊မရိုးဘူးလားပဲ၊ဟယ်သူ
ဟာကြီးကလုပ်တယ်"

"ဂုံညင်းစေ့ပါကွာ"

"ဪ...ဟုတ်လား၊ထင်တော့ထင်သား၊ဒါနဲ့ ခြေသလုံးနဲ့
ပေါင်ကသေးပြီးဒီဒူးခေါင်းကြီးကဘာလို့ အယ်ထွက်နေတာလဲ၊နောက်အချွန်ကြီး"

"ကံတရားပါကွာ၊မင်းကလည်းစကားရှည်လိုက်တာ၊
တောင်ရှည်ပတ်မယ့်ဟာဆက်ပတ်စမ်းပါ"

"အေးပါကွာ...မင်းဟာကြီးကလည်း စမ်းကောင်းလွန်းလို့ မှန်းညစ်ကြည့်ဦးမယ်"

စိတ်လိုလက်ရည်စနဲသေး၏ ။

"ဟေ့..မင်းတို့ ဘာလုပ်..ဟယ်"

ထိုစဉ်မှာ ပင် အခန်းထဲကမန်းမတန်ဝင်လာသော အိုင်လက်ဖြူခေါ်
ထွန်းအိုင်ကကျွန်တောတို့ နှစ် ယောက် အ ဖြစ်ကို မြင်တော့ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဖြစ်လဲ
ဖြစ်ချင်စရာ ဟိုကောင် မျိုးဝင်းထွန်းက ကျွန်တော် ရှေ့ ဆောက်ကြောင့် ထိုင်ပြီး
လက်ကကျွန်တော် တောင်ရှည်ထဲမှာ ကိုး ။ဒါတောင်မျက်နှာရူး မျိုးဝင်းထွန်းက

"ဟာ...အိုင်လက်ဖြူငါအလုံးစမ်းနေတာကွ၊ဟိုဘက်မှာ တစ်လုံးကျွန်သေးတယ်၊
မင်းဝင်စမ်းပါလား"

သူကဒူးခေါင်း ဂုံညင်းစေ့ကို ရည်ညွှန်းသော်လည်း
ဟိုကောက်ကဘာကိုသဘောပေါက်သည်မသိ မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့ပြီး...

"ထို့..ရွံ့စရာကောင်းလိုက်တာ၊မိန်းမကခုပဲယူတော့မယ် ဒါကိုတောင်

ဆက်ဆော့နေသေး။မြန်မြန်လုပ် မင်္ဂလာအချိန်က ကျနေပြီ"

အိုင်လက်ဖြူ၏ လောဆော်မှု ကြောင့် နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့

"ဟာ...ကိုးနာရီတောင်ထိုးတော့မှာ ပဲ၊ဒုက္ခပါပဲ"

မင်္ဂလာအချိန်က ကိုးနာရီမှဆယ့်တစ်နာရီ။ယခုက မင်္ဂလာအချိန်ကြရောက်ရန်
မိနစ်ပိုင်းအလို...

"ဟ..မြန်မြန်လုပ်ပါဟ၊မြန်မြန်၊ဟေ့ကောင်ကားကောအဆင်သင့်ပဲလား"

ကျွန်တော့်အမေးကို အိုင်လက်ဖြူက....

"အဆင်သင့်ပါပဲကွာ...အခုပဲဝပ်ရှော့ကရော အပေါင်ဆိုင်ကပါရွေးခဲ့တာ"

"ဒါဆို ဟေ့ကောင်မျိုးထွန်း တောင်ရှည်ကရပြီလား"

ကျွန်တော် ၏ လောဆော်မှု ကြားတော့မှ မျိုးဝင်းထွန်းမှာ

ဖီးလ်တက်အောင်ညှစ်နေသည့် ဂုံညင်းကိုလွှတ်ပြီး..

"မရဘူးကွ ...မင်းတောင်ရှည်က ဘယ်လိုမှပတ်လို့ မရဘူး၊မံမီရုပ်လို

ကျပ်ထုတ်စည်းထားရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး"

"ဘယ်လို ဖြစ် ဖြစ်ကွာ ကပ်ပါနေရင်ပြီးရော၊ကြုံသလိုသာလုပ်၊ဟိုမှာ

နောက်ကျနေပြီ"

"ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်"

ကျွန်တော် ရဲ့ စကားကြားသည်နှင့် မျိုးဝင်းထွန်းက ဝတ်ထားပေးသော

တောင်ရှည်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ယောင်ယောင်ကမ်းကမ်းနှင့်

အုပ်မိအုပ်ရာအုပ်ကာ....

"ဟာ...ဟေ့ကောင်ဘာလုပ်တာလဲ"

မျိုးဝင်းထွန်းကအဖြေမပေးဘဲ တောင်ရှည်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ဖြန့် ခင်းလိုက်သည်။

နောင်တောင်ရှည်ကို ပုတ်ပြပြီး...

"ဒီမှာ လှဲအိပ်လိုက်"

"လှဲအိပ်ပြီးရင်"

"တောထဲကမသာများ ဖျာလိပ်နဲ့ ပတ်သလို မင်းကိုပတ်သွားမယ်လေ"

"ဟာကွာ....မင်းကလည်း အရေး ထဲ"

ကျွန်တော် လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် တောင်ရှည်ပြန်ကောက်ယူပြီး ကြုံ
သလိုဆွဲပတ်လိုက်သည်။

မှန်ပေ၏ ။တောင်ရှည်က ဘယ်လိုပတ်ပတ် သေးလို့သော ခန္ဓာကိုယ်ထက်ကို
ပိုနေတုန်းပင်။မတတ်သာသည့်အဆုံး ပိုနေသော
အစကိုယူပြီးခေါင်းပေါင်းအောက်ဆွဲထည့်လိုက်တော့၏ ။

"ဟီဟီ"

မိုးဝင်းထွန်းက ခိုးရယ်သည်။

"ဘာလဲ ဟေ့ကောင်၊ရယ်စရာကောင်းနေလို့လား"

ဟိုကောင်က အပိုးမသေသော မျက်ခွက်ဖြင့်

"စူ...ဟီဟီ...စူ...စူပါဂဲ(လ်)နဲ့တူနေလို့"

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ရှိုးတိုးရှန်းတန်း ဖြစ်သွားရ သည်။ တောင်ရှည်က
ခေါင်းပေါ်တင်ထ ဘေးရင် ၀တ်ရုံကြီးလို ဖြစ်နေ ချ် ပြောတာ ဖြစ်မည် ။ ဒါကို ကျွန်တော် က
ခပ်တည်တည်နှင့် ...

"စူပါမန်းတော့ ထားပါကွာ၊ ကဲ နောက်ကျနေပြီ သွားရအောင်"

ဟုဆိုကာ ကျွန်တော် မှပင် ဦးဆောင်၍ အိမ်ရှေ့ထွက်လာရ တော့၏ ။

"ဟင်"

အိမ်ရှေ့တွင် ငှားထားသော ရှေး ဖြစ်ဘောက်(စ်)ဝက်ဂွန် ကားရှေ့တွင် ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် ထွန်းအိုင်ခေါ် အိုင်လက်ဖြူကို တွေ့ရ၏ ။

"ဟေ့ကောင်...ကုန်းကုန်းကွကွနဲ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ" ကျွန်တော် ၏ အမေးကို ဟိုကောင်မှ လှည့်မကြည့်ဘဲ...

"ဒီမှာ ကွ...ကားဘီးက မူလီတစ်လုံး ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိဘူး"

ကျွန်တော် လည်း စိတ်ပျက်သွားပြီး...

"ဟာကွာ...ထားလိုက်စမ်းပါ၊ အခုဟာက အချိန်မမီတော့ ဘူး"

"ထားလိုရမလားကွ...ကျန်တဲ့မူလီတွေ က အရမ်းပြုန်းနေပြီ၊ ဒီမှာ ကြည့်ပါလား"

မူလီများ က လက်ဖြင့် လှည့်လှုပ်ပင် လည်နေပြီ။ ကားရေဆေး၍ သစ်လာသော လည်း ဘယ်ဟာမှ မသစ်တော့တာ သေချာ၏ ။ ဘိုးတော် ဘုရား ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ်ထဲက ဖွားလာသည့်ကားမို့ ဘယ် အရာမှ ကောင်းဖွယ်မမြင်။

"မှန်း...ဒါကြီးကသြော် အိပ်ဇောကြီးပြုတ်ကျနေတာပဲ၊ဟာလက်တွေ ပေကုံပြီ၊ ဟေ့ကောင်ခဏလာဦး"

ဟုဆိုကာ ကျွန်တော် တောင်ရှည်ကြီးကို ဆွဲသုတ်လိုက်သည်။

"ဟာ...ဟေ့ကောင်ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ဒါသတို့သားဝတ်စုံကွ"

ကျွန်တော် စကားကို အိုက်လက်ဖြူက ပြန်မော့ကြည့်ပြီး

"သြော်..ဒါ တောင်ရှည်လား၊သိပါရဲ့ကွာ ငါ့မှာ အလှူအိမ်က လက်သုတ်ပဝါကြီးမှတ်လို့ ၊ကြည့်ပါဦး စုတ်ပြတ်သတ်နေတာ၊ ဒီမှာ လဲ အမဲကျားကြီး"

"ဒါနဲ့ ဟေ့ကောင်ခေါင်းပေါင်းခဏငှားစမ်း"

"ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

"ကာပရိုက်တာအုပ်တဲ့ သံပြားပျောက်နေလို့ကွ၊ အဲဒါမင်းခင်းပေါင်းနဲ့ အုပ်ရမှာ၊ ကွပ်တိပဲ၊ ဟီဟီ"

အရေးထဲ ငတိက အူမြူးနေသေး၏။

"ဖြစ်မလားကွ၊ ဒါက မင်္ဂလာခန်းမထဲဝင်ရင်"

"ဖြစ်ပါတယ်ကွာ...မင်္ဂလာခန်းမထဲဝင်ရင်ပြန်ပေးမှာပေါ့၊ အခုဟာကဒါမပါရင် လမ်းတစ်ဝက်မှာတင် အမှိုက်တွေဝင်ပြီး ကားကထိုးရပ်သွားမှာ၊ မြန်မြန်ပေးစမ်းပါကွာ"

ဟုဆိုကာခေါင်းပေါင်းကိုလှ၍ သူ့ကားစုတ်ကြီးက ကာပရိုက်တာပေါ်ကို အုပ်ချလိုက်သည်။

"ဟ..ဟေ့ကောင်"

"တွေ့လား...ကွပ်တိပါဆို၊ ကားပေါ်တက်ကြ၊ သွားရအောင်"

ကားဘာနက်ဖုံးကို ဂျိမ်းကနဲ ပိတ်ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမပြောတော့။ မင်္ဂလာချိန်က တအားကပ်နေပြီမို့ တောင်ရှည်စကလေးခေါင်းပေါ်တင်၍ သာ ကားပေါ်ပြေးတက်လိုက်သည်။

"ရီး...ရီး...ရီး"

ကားက ငှက်ဆိုးထိုးသံလိုသား အော်မြည်နေသည်။ စက်နိုးသံကားမကြား။

"ရီး...ရီး...ရီး"

စက်ကမလည်။

"ဘက်ထရီဒေါင်းသွားပြီထင်တယ်၊ တွန်းနှိုးမှရမယ်"

"ဟာကွာ...မင်းဟာကလည်း"

စိတ်ပျက်ရသည်မှာ ပြောဖွယ်မရှိတော့။

"လုပ်ပါကွာ၊ အရင်လိုတယ်မဟုတ်လား၊ တစ်ဘီးနှစ် ဘီးလိုမို့ ရင် ဖြစ်ပါတယ်"

"ရှိမ့်"

ဘာမှကို ပြန်မပြောတော့ ကားပေါ်မှဆင်းရင်း ကားတံခါး ကို
ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။ မျိုးထွန်းဝင်းလည်း မျက်နှာက မကြည် မသာနှင့် ...

"ကားငှားပါဆို၊ သေ ပြီးသားဟာကြီး အသက်သွင်းပြီး ပြန်ယူ လာလားမသိဘူး"

ဆိုကာ ပွစိပွစိလုပ်နေ၍ အိုင်လက်ဖြူက သာ ကားပေါ်မှ
ပြီတီတီမျက်နှာလေးနှင့် ...

"ကဲ...တစ်နှစ် သုံးဆို တွန်းနော်"

ခေါင်းပေါ်က တောင်ရှည်ကို လည်ပင်းပတ်လိုက်သည်။

"တစ် နှစ် သုံး၊ တွန်း"

"ယစ်"

နှစ် ယောက် တည်းမို့ ကားကို အားစိုက်တွန်းလိုက်သည်။ c ပိန်နှစ် ကောင်မို့
ကားက ရွေ့ရုံသာ။

"ဟာ...ဟေ့ ကောင်တွေ အားထည့်ပါကွ"

"ထည့်နေတာပဲကွာ၊ မင်းကားကိုက လေးနေလိုက်တာ"

"ဪ...ဆောရီး...ဆောရီး၊ ငါ ဘရိတ်နဲ့က လပ် မှာ နင်းထားမိလို့"

"တောက်"

အလွန်တရာ စိတ်တိုဖွယ်သာကောင်းတော့၏ ။ ဒီထက်ပိုပြီး သည်းခံနိုင်လျှင်
တောထွက်စရာမလိုဘဲ သော တာပန် ဖြစ်နိုင်သည့် အနေအထဲ ၊

"ဒုတ်...ဂီး ဂီး ဂီး"

စက်က မနိုး။ နှစ် ဘီးသုံးဘီးလှိုမဲ့ရုံမက ဓာတ်တိုင်နှစ် တိုင် ကျော်ပြီ။ ကားစက်က မနိုး။ ခေါင်းပေါ်က တောင်ရှည်စမှာ လည်း မြေခွေ ကိုယ့်တောင်ရှည် ကိုယ်ပြန်နင်းရင်း က ဣပါစပေါ်လမ်း လျှောက်နေရလေပြီ။ နဖူးမှဆွေးများ ပင် ခါးပုံစခလေ ပြီ။ (ခါးပုံစ က ခြေမပုံးနေ၍ ဖြစ်သည်။)

"ဂီး...ဖုတ်...ဖုတ်...ရူး"

ကားစက်နိုးသံကြားတော့ မည် မျှပျော်သည် ကို မပြောပြ တတ်တော့။ သို့သော

...

"ခလွမ် ...ချလွင်"

ကားအနောက် ဘန်ဘာကြီး လွင့်စင်လာ၍ ခုန်ရှောင်ရသေး၏ ။

"ဟ ...ဟ ..ဘန်ဘာကြီး ပြုတ်ထွက်လာပဟ "

"အေး...ပြုတ်ထွက်သွားရင်လည်း စောကြည်ဖြူမင်းပဲ ပြန်ကောက်လာ တော့"

"ပြန်ကောက်တာတော့ဟုတ်ပြီ၊ မင်းကားက ရပ်နေလေ ကွာ"

"ရပ်လို့မ ရတော့ဘူးကွ၊ ကလပ်က ပေါက်သွားပြီ၊ ရပ်လိုက်ရင် ကားစက်သေ သွားလိမ့်မယ်"

"ဟင်"

ဘယ်က ဘယ်လို ပြောရမှန်း ပင်မသိတော့။ ဘန်ဘာကြီး ပြန် ကောက် လိုက်တော့...

"ဟာ...သွားပြီ"

ဘယ်နှခုနှစ် ထဲက လိပ်ကျွန် နေမှန်းမသိသော ဆီချေးများ ဝတ်ထားသော တိုက်ပုံနှင့် အင်္ကျီအဖြူပေါ် ပေကုံကုန်၏ ။

"ဟေ့ကောင်တွေ မြန်မြန် လာလေ ကွာ၊ ကားက ရပ်လို့မရတဲ့ ကြားထဲ"

အိုင်လက်ဖြူက ကားထဲက လှမ်းအော်သည်။ စိတ်ကလည်း လောနေပြီမို့ အားယူညှစ်ပြေးလိုက်ရာ ကိုယ့်တောင်ရှည်စကို ကိုယ် ပြန်နင်းမိပြီး ဗလွတ်ခနဲ ကျွတ်ကျလာသည်။

"ဟ ...ဟ ...လုပ်ကြ ပါဦးဟ "

တောင်ရှည်တစ်ဘက်၊ ဘန်ကာတစ်ဘက်နှင့် လူကလမ်းမ အလယ် ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေ၏ ။

"ဟေ့ကောင်...ပြေးလာပါ၊ အမြန်"

မတတ်သာသည့်အဆုံး တောင်ရှည်ကို ဒီအတိုင်းလက် တစ်ဘက်ကမဆွဲပြီး ကားဆီ အားကုန်ပြေးလိုက်သည်။

"ဟေ့ကောင်...ကားပေါ်ဘယ်လိုတက်ရမှာ လဲ"

"တံခါးဖွင့်ပြီး ခုန်ဝင်လိုက်လေကွာ"

"ဟင်...အဲလိုလား"

သူပြောတော့ အလွယ်သား။

"နောက်...ဒီဘန်ဘာကြီးကရော"

"အား...မင်းကလည်း အတော် တုံးတာပဲ၊ ဘန်ဘာကို အနောက်ခန်းထဲ အရင်ပစ်သွင်းလိုက်"

သူပြောသည့်အတိုင်း ဘန်ဘာကို အနောက်ခန်းထဲ အရင် ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

"ခလွမ်း"

ပြီးနောက်...

"ယာဉ်"

လူတစ်ကိုယ်လုံး ကားထဲ ဘယ်လိုရောက်သွားမှန်းပင်မသိ ။

ကားပေါ်ရောက်တော့ စကားပင်မပြောနိုင်တော့။ အသက်ကိုပင်

အသည်းအသန်ရှူယူနေရသည်။ မထူးတော့သည့်အဆုံး ထွက်လာ သည့် ချွေးများ ကို တောင်ရှည်နှင့် သာ ပင့်သုတ်လိုက်သည်။ မျိုးထွန်း ဝင်းကြည့်တော့လည်း ကားနောက်ဖုံးမှာ ကားယားကြီးခွလို့...။

"ဟိဟိ"

ဘာတွေ သဘောကျနေသည်မသိ အိုင်လက်ဖြူမှ ခိုးရယ်သည် ။ ကျွန်တော် လည်း စိတ်မလုံစွာ ဖြင့် ...

"ဘာခိုးရယ် တာလဲ ဟေ့ကောင်"

ကျွန်တော် အမေးကို အိုင်လက်ဖြူမှ အသံမထွက်အောင် ကြိတ်ရယ်ရင်း...

"ဟီး...ဟီး မင်းမျက်နှာကြီး..ဟား...ဟား...အကျီ

...အကျီ...တောင်...တောင်ရှည်..ဟား...ဟား... ဟား"

မြင်မြင် သမျှရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေရော့ထင်။ ငတိကတစ်ခု စီကို လက်ညှိုး ထိုးရင်း ရယ်နေသည်။ ဟုတ်ပေလိမ့်မည် ။ မျက်နှာ အပါအဝင် တစ်ကိုယ်လုံး ပေပွနေပြီပဲ။ ဒါကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ မင်္ဂလာ ပွဲမီဖို့ ပိုအရေး ကြီးပြီမဟုတ်လား။

ကားကလည်း ဘနဘာပိုက်၍ ပြေးလိုက်လျှင်တောင် မှီ သည့်အရှိန်နှုန်း။ ထို့ထက်ကိုမပို။

"ဟေ့ကောင်...မင်းကားက ဒီထက်အရှိန်မြင့်လို့ မရတော့ ဘူးလား"

"အာ...ကလပ်ပေါက်နေလို့ နံပါတ်ဝမ်းနဲ့တင် ထိန်း မောင်းနေရတာ ၊ ဒီထက်ဘယ်လိုမြန်လို့ရမှာ လဲ"

"ခလွမ်"

စကားမဆုံးခင် ကားထဲက ဘာပြုတ်ကျသည်မသိ။ ဒါကို အိုင်လက်ဖြူက ...

"ဟေ့ကောင်...ကားဘီးချိုင့်ထဲကျလားမသိဘူး၊ နိမ့်သွား သလိုပဲ၊ ငုံ့ကြည့်စမ်း"

သူ့စကားကြား၍ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ...

"ဟေ့ကောင်...ချိုင့်ထဲကျတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ကားဘီး ကျွတ်ထွက်သွားတာ"

"ဟာ...ဒါ...ဒါဆို...လိုက်ဖမ်းလေဟေ့ကောင်၊ လိုက် ဖမ်းလေ "

သူ့ရဲ့ လော့ဆော်မှု ကြောင့် ကျွန်တော် လည်း ကြောင်ပြီး ကား တံခါးကို

ဝုန်းခနဲဖွင့်ကာ ကားဘီးလိုက်ဖမ်းမိသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ကားဘီးက တစ်လုံးထဲ မီးနီကြီး ဖြတ်ချသွား တော့၏ ။

"ဟိုက်...မီးက နီပဟ "

သိသိချင်း အရှိန်က လျှော့လိုက်သေးသည်။

"ဂျီ"

သို့သော် ...

"ခွီး"

ခရာသံ ကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ယာဉ်ထိန်းရဲ့ တစ်ယောက်

ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာ၏ ။ အ နားရောက် တော့

"ကိုယ့်လူကား မီးနီဖြတ်လာတယ်"

ကျွန်တော် လည်း လုပ်မိလုပ်ရာ ဘီးလေးဖက်ပြီး...

"ဟာဗျာ...ကားဘီးလေးဖြတ်လာတာပဲ"

ယာဉ်ထိန်းရဲ့ကြီးက စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ် ခပ်တည်တည် ရေး မှတ်ပြီး...

"ကားဘီးဖြတ်တာနဲ့ ကားပါပြီလေ ၊ လိုင်စင်ပြ"

"ဟင်...လိုင်စင်၊ လိုင်စင်က အဲ ကားက ဟိုမှာ ဗျ"

ရှေးဟောင်းနှောင်း ဖြစ်ကြီးက ဘီးသုံးဘီးနှင့် တဖြည်းဖြည်း လိမ့်လာသည်မှာ မီးပွိုင့်ပင်မကျော်သေး။ ကျွတ်လာသည့်ဘီးကသူနှင့် မျက်ကွယ်ဖက်ဖို့ မမြင်သေး။ ထို့ကြောင့် ယာဉ်ထိန်းရဲကြီးက မျက်မှောင်ကျုံ့ကြည့်ပြီး...

"ဒါဆို ဒီဘီးကြီးက "

"အဟဲ...ကျွန်တော် ပျင်းလို့ ခွေလိုမ့်တမ်းဆော့နေတာ"

ကျွန်တော် အဖြေစကားကြားတော့ ယာဉ်ထိန်းရဲကြီး ကြောင် သွားသည်။ အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းချပြီး...

"ခင်ဗျားဗျာ...မကြီးမငယ်နဲ့ လမ်းပေါ်တက်ပြီး ခွေလိုမ့် တန်း ဆော့ရတယ်လို့ သွား သွားအိမ်ပြန်ဆော့"

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့၊ သားသားပြန်ပြီ၊ ဟဲ့နွားတစ် ကလုပ်...တစ်ကလုပ်"

ဟုဆိုကာ ရူးချင်ယောင်ဆောင်ရင်း တဟေးဟေးတဟား ဟားနှင့် ကလေးများ ကစားသည်နှင့် တူအောင် ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်ရင်း ကားဘီးကို ပြန်လိုမ့်လာရလေသည်။ ပျော်နေတယ်ထင်အောင်ကလည်း ကပြရသေး၏ ။

"တောက်...တောင်ရည်နဲ့ကားဘီး ဘယ် လိုမှ သဟဇာတ မ ဖြစ်ပါဘူး"

ရေရွတ်သံ။

ကားနားရောက်တော့ ဟောဟဲလိုက်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကားဘီးကိုပစ်ချပြီး...

"ဟေ့ကောင်...မင်းကားဘီးက ပြန်တပ်ရဦးမှာ လား"

"ပြန်တပ်ပြီး ပြန်တွန်းနှိုး"

အိုင်လက်ဖြူစကားကြားတော့ ကျွန်တော် လည်း စိတ်တိုပြီး

"တော် ပြီကွာ...ပြန်တပ်၊ ပြန်တွန်း၊ ပြန်သွားနဲ့ ကားက ငါမင်္ဂလာဆောင်တဲ့အိ
ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တော် ပြီ ငါ့ဘာသာ ငါ ကားငှားသွားတော့မယ်"

ဆိုကာ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ထွက်လာတော့သည်။ ဒါကို
အနောက်ကကောင်က ...

"ဟေ့...ဟေ့"

ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်တော့။

"ဟေ့ကောင်...စောကြည့်ဖြူငါအကောင်းပြောမလို့ကွ"

ခြေလှမ်းသာ ကျလိုက်သည်။

"ခေါင်းပေါင်း...ခေါင်းပေါင်း"

ထိုအသံကြားမှ ခြေလှမ်းက တုန်သွား၏ ။ နောက် ခေါင်း ပေါ်စမ်းကြည့်တယ်။
ခေါင်းပေါ် ဆံပင်သာရှိ၏ ။

ဟုတ်သား။ မင်္ဂလာခန်းမထဲဝင်လျှင် သတို့သားမှန်းသိ အောင် ခေါင်းပေါင်းတော့
ထောင်ရမည် ။ ထို့ကြောင့် ကားဆီ ကမန်း ကတန်း ပြန်ပြေးဆင်းသွားပြီး ဘောနက်ဖုံးဖွင့်ကာ
ခေါင်းပေါင်းယူ၍ ခေါင်းပေါ်ဆောင်းချလိုက်သည်။

"ဟာ"

ခေါင်းပေါင်းက ခေါင်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် ပျစ်ချွေသော အရည်များ စီးကျလာ၏ ။

"ဟင်...ဟင် ဒါ ဒါက ဟာ အင်ဂျင်ပိုင်တွေ "

ယောင်ယောင်ကမ်းကမ်းနှင့် သုတ်ကြည့်လိုက်ရာ...

"ဟာ"

ခုန ကာပရိုက်တာအုပ်ထားသဖြင့် အင်ဂျင်အစုတ်ကြီးမှ တက်လာသော
အင်ဂျင်ပိုင် အခိုးအဝေများ က ခေါင်းပေါင်းတွင် သန္ဓေသဖွယ် စုနေပြီး

ခေါင်းပေါ်ဆောင်းချလိုက်မှ ရေကာတာ တံခါး ဖွင့်ချလိုက်သလို ပွင့်ကျလာခြင်း ဖြစ်၏ ။

"ဟာ...သွား... သွားပါပြီ၊ သွားပြီ"

ခေါင်းပေါ်မှ တရစပ်ကျလာသော အင်ဂျင်ပိုင်ရည်များ မြင် တော့
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့။ နောက်မှ လုပ်မိလုပ်ရာမျက်နှာနှင့် အင်္ကျီများ ဆီ
ပွတ်သုတ်လိုက်မိသည်။

"ဟာ...သွားပြီ၊ သေပြီ"

တစ်ကိုယ်လုံး ဖုန်များ အင်ဂျင်ပိုင်များ ပေပွကုန်လေပြီ။ လူက လူစင်စစ်က
လူရုပ်မထွက်တော့။ အိမ်ပြန်ပြီး အဝတ်အစားလဲ ရမှာ လား၊ မင်္ဂလာပွဲပဲ အမိသွားရမည်
လားမသိ။

"မ ဖြစ်ဘူး...မင်္ဂလာပွဲတော့ မမိလို့မ ဖြစ်ဘူး၊ မလှရင်နေ ပါစေ မင်္ဂလာတော့
ရအောင်ဆောင်မှပဲ"

စိတ်က ရာဂဖက်သာ ဦးဆောင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကမန်းကတန်း
ဖြတ်သွားဖြတ်လာကားများ အမြန်တားလိုက်သည်။

"ဂျီ"

ကားများ က သူ့ကိုကွေ့ရှောင်ပြီး မောင်းပြေးကြသည်။

"ဂျီ"

"အရူးကကားငှားနေရတယ်လို့၊ တောက်"

ကားတစ်စီးက ရပ်မလိုနှင့် မကျေမနပ် ဆဲရေး သွားသေး ၏ ။

"မထူးဘူး၊ မီးပွိုင့်နားပြန်သွားပြီး ရပ်တဲ့ကားတက်စီးမယ်"

စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ မီးပွိုင့်နားပြန်သွားပြီး ဓာတ်တိုင်ကွယ် ထားလိုက်သည်။

မီးပွိုင့်မှ မော်တော် ပီကယ်မှလည်း ကျွန်တော် အား ခွေလိုမ့်

တမ်းဆော့၊ အခုတိုင်ကွယ်နေတာမြင်တော့ တူတူပုန်းတမ်းများ

လာပြန်ဆော့သလားဟုထင်၍ ကြောင်ငေးနေသည်။ ကျွန်တော် နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်တင်၍ ရ။
ခနဲမှုတ်ပြလိုက်သည်။ ဘာမှမပြောနှင့် ဆိုသည့် သဘော။ သူလည်း
သဘောပေါက်သွားသည်လား၊ ကြောင် သွားတာလားမသိ ခေါင်းပြန်ညှိတ်ပြသည်။

အခြေအနေ ငြိမ်သက်တော့မှ ကျွန်တော် မှာ ဝါရင့်သူခိုး ကြီးလို
ကားပြန်ချောင်းရသေး၏ ။

အခန့်သင့်ပင် မီးနီမိ၍ အငှားကားတစ်စီး လာထိုးရပ် သည်။ ရရှိသော
အခွင့်အရေး ကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ကားပေါ်ပြေး တက်လိုက်သည်။

"ဂိုမ်း"

"ဟဲ့...ပလုတ်တုတ်၊ ဘာ ဘာကြီးလဲ"

ကားဆရာက မဲညစ်ပေပွနေသော ကျွန်တော် ကိုမြင်တော့ လန့်အော်သည်။

"ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတည့်တည့်သာမောင်း"

"ဟင်...တည့်တည့်မောင်း၊ မင်း မင်းက ဘာကောင်"

"မီးပွိုင့်စိမ်းပြီ၊ မြန်မြန်မောင်း"

"ဟင်...ဟင်...ဪ"

ကားဆရာက ယောင်ယောင်ကမ်းကမ်းနှင့် ကားဘီးကို လိုမ့်သည်။ ထိုသို့ဖြင့် ...

"ဂိုမ်း"

"ဒွီး...ဖတ်"

"ဟာ...ဟေ့...ဟေ့ ကားခ...ကားခ"

ဟိုတယ်ရှေ့ ကားထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော် လည်း ကမန်းကတန်း
ဟိုတယ်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

"ဟေ့ဟေ့...ဘယ်ကလူလဲ၊ ဘယ်သွားဖို့လဲ"

အစောင့် တစ်ယောက် က ပြောရင်းတားသည်။ ခြေလှမ်းကို တုန့်ရင်း...

"မင်း...မင်းမင်္ဂလာပွဲ၊ အဲ စေ့စပ်ပွဲ၊ သွားစေ့စပ်ဖို့"

ကျွန်တော် စကားကြားတော့ ဟိုတယ်စောင့်မှာ စိတ်ညစ် သွားဟန်ဖြင့် ...

"အာ...အရူးက မင်္ဂလာဆောင်မလေးဘာလေးနဲ့၊

နားရင်းအုပ်ထည့်လိုက်ရမကောင်းရှိရောမယ်၊ သွား သွား"

ဟုဆိုကာ တွန်းလွှတ်နေ၏ ။ ထိုစဉ်မှာ ပင်...

"ဟေ့...ဟေ့ ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ"

မန်နေဂျာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ။ ရုပ်ရည်ခပ်သန့်သန့်လူတစ်ဦး က လှမ်းအော်သည်။

"ဒီမှာ ဆရာ၊ ဟိုတယ်ထဲအရူးဝင်လို့"

"အာ...မင်းတို့ကလည်း ဒီအတိုင်းနှင်လွှတ်လို့ မရရင် လည်း

ပိုက်ဆံလေးဘာလေးပေးပြီး နှင်လွှတ်လေကွာ၊ ရော့ ရော့ ဒီမှာ တစ်ထောင်"

မန်နေဂျာက အိတ်ကပ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက် ထုတ် ပေးသည်။

ကျွန်တော် လည်း အလကားရမနည်းဘူး စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ လှမ်းယူလိုက်သည်။

အပြင်ရောက်သည်နှင့် ရပ်နေသေးသော တက္ကစီ သို့ ...

"ရော့...ဒီမှာ ကားခယူ"

ဆိုကာ ခုန တစ်ထောင်တန်လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ပြီးနောက်

ဟိုတယ်အနောက်ပေါက်သို့ ပြေးသွားမိ၏ ။ အရှေ့ကမှ ဝင်မရဘဲကိုး။

"ဟ...ဟ ဘာကြီးလဲ၊ ဘာကြီးလဲ၊ လုပ်ကြပါဦး"

"ဟင်...ကြွက်...ကြွက် အဲ ဘာ...ဘာ"

ကျွန်တော် ဝင်လာသည်နှင့် စားဖိုဆောင်မှ လူအားလုံး အလန့်တကြား
ဖြစ်သွားကြ၏။

"ဟ...ဟ လုပ်ကြပါဦး၊ သေပြီးသား အိုးမဲကြီး ပြန်ခုန်ထ လာတာလား"

ကျွန်တော် လည်း သူတို့အားလုံးကို တွန်းဖယ်ရင်း ဓာတ်လှေ ကားဆီ
ပြေးသွားလိုက်သည်။

ဓာတ်လှေကားကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ...

"ဟဲ့...ပလုတ်တုတ်၊ ဘာကြီးလဲဟ"

ဓာတ်လှေကားစောင့်၏ အော်သံ။ ကျွန်တော် ကလည်း

"သတို့သားဗျ၊ သတို့သား၊ အမြန်ဖွင့်စမ်းပါ"

"အာ...အရူးကများ ၊ သတို့သားတဲ့၊ မဖွင့်ဘူး၊ မဖွင့်ဘူး၊ အင်းဟာ ပိတ်တယ်ဟာ"

ဆိုကာ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ကလည်း အားကျမခံ...

"တင်းတောင်"

"တင်းတောင်"

ဓာတ်လှေကားတံခါးက သူနှိပ်ကိုယ်နှိပ်မို့ ဖွင့်လိုက်၊ ပိတ် လိုက် ဖြစ်နေသည်။
မတတ်သာသည့်အဆုံး ဓာတ်လှေကားအပွင့် ဟိုကပြန်မပိတ်မီ တံခါးကို
ခြေထိုးခံထားလိုက်သည်။

"အင်းဟာ...ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ ဟား ဟား"

"ဪ...ဒီလိုလား၊ ဒါဆို ဒီလိုလေးပဲလုပ်လိုက်မယ်၊ ကိုင်း အင်းဟာ"

ဓာတ်လှေကားစောင့်ကြီးက ထိုးခံထားသော ခြေထောက်ကို
ဆောင့်နှင်းချလိုက်သော ကြောင့် ...

"အား"

နာလွန်း၍ ကိုယ့်ခြေကိုယ် ပြန်မလိုက်ချိန်တွင် မနေ့ကမှ ဒီနေ့အတွက်
ဝယ်လာသော ဖိနပ်တစ်ဘက် မရှိတော့။ ဓာတ်လှေ ကားကား နံပါတ်ပြောင်း၍
တက်သွားလေပြီ။

မတတ်သာသည့်အဆုံး နာနေသည့်ခြေတစ်ဘက်ကို မ၍ လှေကားများ
အတိုင်းသာ ခုန်တက်လိုက်ရသည်။

"အား...အား...အု...အု...အု...အု"

ပါးစပ်က သံစုံမြည် အောင်အော်ရင်း လှေကားအတိုင်း ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့်
တက်နေရလေသည်။ တက်ရသည့်အထပ်ကလည်း နှစ် ထပ်ပို့ ပေါင်ကို ကွနေအောင်ခုန်ရ၏
။ သည်ကြားထဲ နာနေသည့် ခြေမကို ကုန်းမှု တ်ရသေး။

"အု...အု...အား...အား"

ဝတ်ကောင်းစားလှများ နှင့် စည်ကားနေသော နေရာတစ်ခု ကို တွေ့ လိုက်ရ၍
ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွား၏ ။

"ဟင်"

"ဟာ"

"အလို"

ထိုဝတ်ကောင်းစားလှများ ကလည်း စုတ်ပြတ်သတ်၍ ပေပွ နေသော ကျွန်တော်
ကိုမြင်တော့ အံ့အားသင့်ကုန်ကြ၏ ။

မင်္ဂလာခန်းမအပြင် စကြို ဖြစ်သော် ငြား အချို့က ရေခဲမုန့်တန်းလန်း၊
ပေါင်မုန့်စွပ်လျက် ဖြစ်ကုန်သည်။

"ဟင်...ဒီ...ဒီအရူးက"

"ဟ...ဘယ်ကဟာကြီးလဲဟ"

"ဟာ...စော...စောကြည်ဖြူပဲ"

ဧည့်ခံပွဲ ကြိုရောက်နေသော ကိုကိုလွင်က ပြေးလာသည်။ နောက် ထုံးစံအတိုင်း ပြေးဆွဲကာ...

"ဟေ့ကောင်...မင်းကိုစောင့်နေတာကွ၊ မြန်မြန်သွား"

ဟု ဆိုကာ ခြေကလိမ်ကွပ်ထည့်လိုက်ရာ...

"ဟာ"

ခန္ဓာကိုယ်က အရှိန်လွန်ပြီး ပိတ်ထားသော မင်္ဂလာတံခါးကို ဝုန်းခနဲ တွန်းဖွင့်သလို ဖြစ်သွားကာ တံခါးဝမှာ စောင့်နေသော စားပွဲထိုးကို တွန်းလွှတ်သလို ဖြစ်သွားပြီး...

"ဟာ...အောင်မယ်လေးဗျ၊ လုပ်ကြပါဦး"

စားပွဲထိုးက မှတ်တမ်းတင်ရိုက်ကူးနေသော ကင်မရာမီး သမားကို သွားဝင်တိုးမိသည်။

"ဟင်...ဟင်...ဘာ ဖြစ်...အင်းဟာ"

မီးသမားကလည်း အားလုံးငြိမ်သက်နေရာမှ သူ့ကို တစ်ယောက် က ဝင်တိုးလာ၍ လန်၍ အရှေ့ကရိနေသော လူတစ်ဦး ၏ တင်ပါးကို လက်ထဲက မီးလုံးကြီးနှင့် ကပ်မိရာ...

"အားပလူးပလူး...သေသေ"

ဆိုကာ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် အရှေ့ကကုန်းနေသော လူ၏ တင်ပါးကို ကန်ချလိုက်သလို ဖြစ်သော ကြောင့် ...

"ဗွက်"

"ဟာ"

အရှေ့ကလူ ကုန်းကြည့်နေသော မင်္ဂလာကိတ်ကြီးပေါ်
ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတော့၏။

အားလုံးကြောင်ပြီး ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်သွား၏။ မသိလျှင်
စတေဇာတ်ပုံရိုက်ထားသလို စက္ကန့်သုံးဆယ်ခန့်ကြာ အားလုံးငြိမ်နေ သည်။

အတန်ကြာမှ မုန့်ဗန်းပေါ်ကျနေသော လူကြီး ခေါင်းပြန် ထောင်လာ၏။

"မြင့်စန်းရီတို့ မွေးသဖခင်"

မျက်နှာပေါ်မှ မုန့်များ ကို လက်နှင့် ခွာ၍ လျှာနှင့် အရင် လျက်လိုက်သေး၏။
မုန့်က အလွန်ချိုနေရောထင် မျက်နှာပျက်တာ တောင် ပြုံးပြုံးကြီး။ ပြီးမှ ဒေါသတကြီးဖြင့် ...

"ငါ့ကို အနောက်က ဘယ်သူကန်ချတာလဲကွဟေ"

သူ့ကို ကန်ချမိသော ရွှေပွဲလာဥဥပရိသတ်က

"မ...မဟုတ်၊ ကျွန်တော် ကို အနောက်က မီး..မီးနဲ့ထိုး လို့"

"မီးနဲ့က ဘာလို့ထိုးတာလဲ"

"ကျွန်...ကျွန်တော် ကို အနောက်က တွန်း တွန်းလွှတ်လို့"

"ဟိုကောင်က ဘာလို့တွန်းလွှတ်ရတာ လဲကွ"

"ဟို...ဟို ကျွန်တော် တံခါးဝမှာ ရပ်နေတုန်း အနောက် က တံခါးကို တွန်းဖွင့်လို့"

"တံခါးကို ဘယ်သူတွန်းဖွင့်တာလဲ"

လက်ညှိုးက အဆင့်ဆင့်ပြောင်းကာ တံခါးဝမှာ တွန်းဖွင့် ဟန် ကိုးရိုးကားရားနှင့်
ငြိမ်နေသော ကျွန်တော် ဆီ စုပြုံကျလာ၏။ အခြေအနေမကောင်းမှန်းသိ၍ လူက
အရပ်တစ်ရပ်လို လုံးဝမလှုပ်ရဲ။ ကုန်းကုန်းကြီးငြိမ်ပြီး မျက်လုံးသာ တောင်ကြည့်မြှောက်ကြည့်
လုပ် လိုက်သည်။

"စောကြည်ဖြူ"

မြင့်စန်းရီဖခင်က ဆီများ၊ ဖုန်များ ပေပွနေရာမှ ကျွန်တော် ၏ မူပိုင် ဖြစ်သော
ငတိုမျက်လုံး ငတုံးမျက်နှာကို မှတ်မိသွား၏။

ကျွန်တော် လည်း ယောင်ယောင်ကမ်းကမ်းနှင့် ခြေကလိမ်
ကွပ်လွှတ်လိုက်သော ကိုကိုလွင်ကို ပြန်ရှာကြည့်သည်။ အရိပ်ပင် မမြင်တော့။

"ဟို...ဟို"

စကားစရန် ကြံတုန်းမှာ ပင် မြင့်စန်းရီဖခင်ထံမှ ကြားရ သော ဒေါသသံက...

"ဒီစေ့စပ်ပွဲကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ဖျက်တယ်"

ပြီးနောက် မျက်နှာပေါ်မှ ပေါင်မုန့်များ ကို လက်နှင့် သပ်၍ လျှာနှင့်
လျက်ချလိုက်သည်။

မျက်နှာပျက်တာကိုက ပြုံးပြုံးကြီး။

ဤသို့ သာပေါ့ မြင့်စန်းရီ။

မြင့်စန်းရီကြောင့် ပြန့်သဖြစ်တိုင်း ကံဆိုးမှု များ ပြေ ပျောက်အောင်
ဘုန်းကြီးဝတ်ခဲ့တာ လေးကြိမ်တိုင်တိုင်ရှိခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီ အကျိုးဆက်ကြောင့် ကျွန်တော် ဟာ
လူစင်စစ် ဖြစ်ပါလျက် အာသဝေါ တော့ ကုန်ခမ်းခဲ့ပါပြီ။ တဏှာလေး ဦးဆောင်နေလို့သာ
မြင့်စန်းရီနဲ့ ပေါင်းချင်စိတ် ကျန်ရစ်နေခဲ့ရတာ ပါ။

မြင့်စန်းရီ။

ဒီလို ကံဆိုးခြင်းများ သာ မရှိခဲ့ရင် ကျွန်တော် ဘဝဟာ အများ သူငါနဲ့
ထပ်တူရှင်သန်နိုင်မှာ ပါ။ ဒါဆို မြင့်စန်းရီဟာလည်း ကျွန်တော် ကို ဘယ်တုန်းကမှ
စိတ်ပျက်နိုင်ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကိုယ်ပြုသော ကံမဟုတ်ဘဲ အများ သူငါပြုသော ကံများ က လွဲမှာ ။

ကျွန်တော် အပေါ် ပုံကျနေတာ သဘာဝ လို ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။

တောင်းပန်ချိန်လည်းမရ၊ ရှင်းပြခွင့်လည်း အပေးမခံရလို့ ကျွန်တော် ဘဝဟာ လူစင်စစ် ဖြစ်ပါလျက် ဘုန်းကြီးလူထွက်ဘဝ ခဏ ခဏ ရနေခဲ့တာပါ။

အာဝါကလည်း အခါနီး ၊ ဝီဝါရင်လည်း အချာနီး၊ ပါးစပ် နားဝရောက်ခဲ့ပြီးမှ သွားတုကြီးကျွတ်ကျသွားတဲ့ ရွှေပွဲလာ အဘွားကြီး လို ပြန်ကောက်ရလည်းခက်၊ ဒီအတိုင်းထားတော့လည်းရှက်၊ ထထွက် ပြေးဖို့ကျတော့လည်း ခြေမသန်။ ဒီအတိုင်းနေပြန်တော့လည်း ဆံထုံး နဲ့သွားဖုံး။ မျက်တောင်တုကလေးနဲ့ ဘယ်ဟာကများ အဆင်ပြေနိုင် မှာ လဲ မြင့်စန်းရီ။ ဘယ်အရာကများ အဆင်ပြေနိုင်မှာ လဲ။

ဒါပေမဲ့ မြင့်စန်းရီ ကျွန်တော် စိတ်ကူးထဲမှာ တော့ မြင့်စန်းရီ ဟာ ကျွန်တော် နဲ့ပဲ ပေါင်းရမယ်။

မြင့်စန်းရီဟာ ကျွန်တော် အတွက် ဆုလာဘ်တစ်ခုပါ။ ဘယ်သူမှ ပေးအပ်ထားခြင်းမဟုတ်သော် ငြား ကိုယ်တိုင်ရယူထားတဲ့ ဆုလာဘ်ပါ။

မြင့်စန်းရီနဲ့ပေါင်းပြီး ကလေးသုံးယောက် မရမချင်း ကျွန်တော် ဟာ မသေနိုင်သေးတဲ့သူပါ မြင့်စန်းရီ။ ဘုန်းကြီးလည်း ရာသက်ပန် မဝတ်နိုင်သေးပါဘူး။

ယခုမှာ လည်း...

ရူးရူးဂျက်ဂျက် လယ်တောစပ်က မီးရထားမရပ်မနား ပြေးလွှားနေသည်။ ပြင်ပလယ်ကွင်းပြင်ကို ကြည့်ရင်း နွားနှစ် ကောင် မြင်လျှင်ပင် စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာ ဖြစ်နေ၏ ။ စိတ်ထဲ၌ လည်း လှိုက်ခနဲ လှိုက်ခနဲ။

"ဪ...မြင့်စန်းရီနှင့် သားဦးရပါက နွားပဲ ဖြစ်ရ ဖြစ်ရ ပါကွယ်"

တကယ်ပါ။ နွားမနေရာမှာ မြင့်စန်းရီမျက်လုံးသာ ပြောင်း တပ်လိုက် ကျွန်တော် ဟာ လူစင်စစ်က နွား ဖြစ်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့သူပါ။

ဤမျှလောက် စွဲလမ်းရသူလေ။

အတွေ့ :ကောင်းနေစဉ်မှာ ပင် ရထားက တံတားတစ်ခုကို ဖြတ်၍ တဝန်းဝန်းနှင့်
ဆူညံသွားသည်။ ထိုတော့မှ အသိစိတ်က ခုန နွားဆီကနေ လူဆီပြန်ကပ်၏ ။

"ရောက်တော့မယ်"ဆိုသော အသိစိတ်က ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ။